

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ταχυδακτυλουργός παρουσίασε τον αναπτήρα του στον Σιριές, για να ανάψει το στριμμένο-επιτέλους-τσιγάρο του. "Επειτα, τού είπε:

—Το κατάλαβα, τού μάντεψα, απ' τή βραδυά ακόμη έκείνη, κατά την οποία είχατε παρευρεθῆ κι' έσεεις στην εξέλιξη του μυστηρίου τών κλειδιών, στην οποία είχα προβῆ χάριν τού κ. Ίνιερ και τών αστυνομικῶν τού... Για μιά στιγμή, είχατε σκάσει για να παρατηρήσετε καλύτερα την όψη, την οποία είχε κάνει ἡ καρφίτσα στο βάθος του κοιτιού... Τυχαία έντελως πρόσεξα τότε, ότι στα πλευρά τού φαινομενικά φαλακρού κρανίου σας, ἡ λιγοστες τρίχες τών μαλλιών σας ἴσαν στη ρίζα τους ολόξανθες, και λίγο πάνω λευκές!...

...»Αναρωτήθηκα αμέσως, για πῶς λόγω βάφατε τὰ ξανθὰ μαλλιά σας... Σὰς έδειξα τότε με τρόπο, και για δεύτερη φορά, τὸ έσωτερικὸ τού κοιτιού... Έσεεις σκύφατε πάλι, για νὰ δῆτε... Μὲ δῆθεν ἄθελο κίνησα τὸ χεριοῦ μου, ἄγγιξα τὸ φαλακρὸ κρανίον σας!... Τι ένοιωσα τότε;... Δέν ένοιωσα τῆ λέια και γυαλιστερῆ ἐπιφάνεια ἐνὸς κρανίου πραγματικὰ φαλακροῦ, ἀλλὰ ένοιωσα κάτι τὸ τραχὺ: "Ενοιωσα τὴν ἐπιφάνεια ἐνὸς κρανίου τριχωτὸ έντελως, ἀλλὰ ξυρισμένον τῆ στιγμή ἐκείνη σύρριζα με ξυράφι!... Ἄρα, με τῆ βοή-θειας ξυραφιοῦ, ἡ φαλακρότης σας ἴταν τεχνητή!... Ἐπίσης, βάφατε και τὰ ὑπόλοιπα στις ἄκρες μαλλιά τού κεφαλιού σας, τὰ φρύδια σας και τὰ μουστάκια σας!... Κι' ἐπομένως δέν είσατε ὁ γέρος Σιμόν Ἐμπέρτ. Ὄλα ἔνας νεαρός και ξανθός «κάποιος»!... Ποιός;...

—Θαυμάσια! διέκοψε ὁ Σιριές. Εἶστε ἐξαιρετός παρατηρητής! —Μπᾶ... Τὸ ἐπάγγελμά μου, βλέπετε, με συνήθισε σὲ κάτι τέτοια!... Ποιός λοιπὸν είσατε, ἀφοῦ δέν είσατε ὁ Σιμόν Ἐμπέρτ;... Ἐπρεπε νὰ τὸ βρῶ, και συνέχισα τις παρατηρήσεις ἐπάνω σας... Πρόσεξα, ότι τὰ δόντια σας δέν ἴσαν πραγματικὰς μαυριδερά, ὅστε και χρειαζόντουσαν διόρθωσι με χρυσαφι, ὅπως ἀφήνατε νὰ φαίνονται!... Ξέρετε τί κάνουμε ἐ-μείς, στή σκηνή τού θεάτρου, όταν μᾶς χρειαζεται ἕνα πρόσω-πὸ νὰ μοιάει σάν σασίας μ' ἕνα ἄλλο;... Ἐκτός ἀπὸ ἄλλα πρόσθετα πράγματα, πὸς βάζουμε σὸ πρόσωπο και τῶν δυῶ —ἴδιες μύτες, ἴδια μουστάκια, κλπ. κλπ.—βάζουμε και μίαι ἡ δυῶ κινητὰς κορῶνες ἀκριβῶς στὰ ἴδια δόντια και τῶν δυῶ!...

"Ἡ μαυρίζουμε, με κατάλληλη σκόνη, τὰ δόντια και τῶν δυῶ!... Τὸ ἴδιο έχετε κάνει κι' έσεεις στὰ δόντια σας, ἂν διγί για νὰ μοιάσετε με κανέναν ἄλλον, τουλάχιστον νὰ μὴ μοιά-ζετε τὸν Σιριές!... Οἱ αστυνομικοὶ μπορεῖ να γελαιοῦν καμμιὰ φορά, ἀπὸ παρόμοια τεχνάσματα... Ἐνας ταχυδακτυ-λουργός όμως, ποτέ!... ἤξερα λοιπὸν, ότι δέν είσατε ὁ Σι-μόν Ἐμπέρτ... Ὑποψιαζόμενον ἐπομένως, ότι είσατε ὁ Ζάκ Σιριές!... Ἀλλὰ τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητά μου, τὴν ἀπόκτησα μόλις χθές τῆ νύχτα... και κατά τὰ μεσάνυχτα!...

—Πῶς θεβαιωθήκατε γι' αὐτό; —Νά... αὐτὸ τὸ μικρὸ κομματάκι τού ξύλου... και θγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ὁ Ἄρχων τού Μυστηρίου ἕνα κομματάκι σπιρτου καυμένου, τῶδειξε στὸν Σιριές και πρόσθεσε:

—Εἶνε τὸ σπῆτρο, τὸ ὁποῖο προσποινήκατε ότι με τὸση δυ-σκολία καταρθώσατε ν' ἀνάψετε!... Τὸ συμμαζέψα ἐγώ... Ἀπλῆ ἐξέτασις του, μ' έπεισε, ότι κατά τὴν ὥρα τού σκοταδι-οῦ, προσπαθοῦσατε τάχα ν' ἀνάψετε τὸ σπῆτρο, διγί τριβόντας τὸ ἀπ' τὸ μέρος τού φωσφοροῦ, ἀλλὰ ἀπ' τὴν ἀντιθε-τη αὐτῆ πλευρά του, ἡ ὁποία εἶνε καθαρὸ ξύλο και δέν ἀνάβει φυσικά... Ἰδοῦ και τὰ ἴχνη τού τριψίμα-τός του ἐπάνω στήν πλευρά τού κοιτιού!... και τὸ ἀ-νάψατε πραγματικὰ, τριβόντας τὸ ἀπ' τὴν ἄκρη τού φωσφοροῦ, μόνον ἀμέσως ἕστερα ἀπ' τὸν κόπο τού πυροβολισμοῦ!... Τὸ πόσεξα αὐτό, και πείσθηκα, ὅ-τι ἄπ' είσατε ὁ Σιριές!...

Ἐπακολούθησε μιά στιγμῆ σιωπῆς. —"Ὅ! αὐτὰ εἶνε πολὺ ἀκριβῆ!... ἀπάντησε ὁ Σι-ριές. Και εἰμ' εὐτυχῆς, πὸς είχατε οσχαροῦς λόγους και δέν ἀποκαλύψατε τὴν ταυτότητά μου στοὺς αστυ-νομικούς.

Ὁ θαυμαστικός ἀποκρίθηκε με τὸνο ξερό: —Πράγματι... δέν ἀποκάλυψα τίποτε... Μὰ τὸ έκανα αὐτὸ για ἕνα λόγο: Ἐπιθυμῶ, ἂν ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ ἐ-ξακολούθησε, νὰ μὴ ὑπάρχη πεία ἀνακατεμένη ἡ ξανθὴ κυρία...

—Γιατὶ ἡ ἀστυνομία φαντάζεται πὸς ἡ ξανθὴ αὐτῆ κυρία εἰμ' ἐγώ! ἐπρόσθεσε ἡ Λουκιανῆ. Και εἶνε πολὺ ὀχληρὸ νὰ πα-ρακολουθοῦμαι, ὅπου κι' ἂν πάω, ἀπὸ δυῶ μυστικούς αστυνο-μικούς...

—Σὰς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, κυρία... Ὅσο για σὰς, κύριε, μάθετε ότι «ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ» τελείωσε. Εἶχα ὀρκιστῆ νὰ ἐκδικηθῶ σὲ τὸ ἐγκλημα τούς αὐτούς τούς δυῶ ἄθλιους, πὸς μ' ἔρριξαν σὲ τὴν τροπή και στὰ μαρτύρια ἐνὸς ἀμερικανι-κοῦ κατέργου... Και, χωρὶς νὰ θέλω, ἐκράτησα τὸν ὄρκο μου...

—Κρατήσατε χωρὶς νὰ θέλετε τὸν ὄρκο σας; Ἐκανε ἡ Λουκι-ανῆ ἐσφιασμένη.

—Ναί... Ἄν ὁ Ζακινιὸλ κι' ὁ Ἄνσελμο δέν βρίσκονται πεία στή ζωῆ, αὐτὸ δέν ὀφείλεται σ' ἕνα διπλὸ φόνο, τού ὁποῖου εἶμαι ὁ δράστης... Δέν εἶνε κανένα ἀπολύτως φόνος... Ὅχι!... Αὐτὸ σὰς ἐκπλήσσει... Τότε ἀκούστε...

«Κεῖ κάτω, στή Νέα ὎ρκρη, ὁ Ζακινιὸλ μοῦ εἶχε παραγγεί-λει νὰ κάνω μιά ἀπομίμησι ἐνὸς θαυμασίου κολλιέ, πὸς ἀνῆκε νὰ μὴ πελατῖδά του, τῆ σύζυγο ἐνὸς πλουσίου βιομηχάνου... Ἡ κυρία αὐτῆ εἶχε ἐμπιστευθῆ τὸ κολλιέ της σὸν Ζακινιὸλ, ὅ-χι για νὰ τὸ κάνει μιά ἀπομίμησι, ἀλλὰ ἄπλως για νὰ τὸ ἐ-πιφέρῃ μερικὲς τροποποιήσεις. Ἐπειτα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, καθὼς ἡ ἐν λόγω κυρία κατέβαινε μιά νύχτα ἀπ' τὸ αὐτοκινή-τὸ της γυρίζοντας σπῆτι της, έπεσε ἀπάνω της και γτυπώντας τὴν, τὴν ἔρριξε κάτω σχεδὸν ἀναίσθητη... Ὅταν αὐτῆλε και τὴν σήκωσαν ὁ σωφῆρ της και οἱ διαβάτες, τὸ κολλιέ της εἶχε ἀν-τικατασταθῆ μ' ἕνα ψεύτικο. Αὐτὸ ἡ κυρία τὸ ἀντελήφθη ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς μέρες και ὑπέθαλε μῆνυσι... Τὴν ἐπίσπε και τὴν ἀντικατάστασι τὴν εἶχαν κάνει ὁ Ζακινιὸλ και ὁ Ἄνσελμο... Μὰ ἔρριξαν ὅλα τὰ ὄρη σὲ μένα... Ὁ Ζακινιὸλ ἰσχυρίστηκε ότι μοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ τὸ κολλιέ για νὰ τὸ ἐπιδιορθώσω κι' ὄχι για νὰ κάνω μιά ἀπομίμησι του και κατέθεσε ότι ἐν ἀντίοις του εἶχα κάνει τὴν ἀπομίμησι, με σκοπὸ ἔνοχο... Ὁ Ἄνσελ-μο ὁ πάλι ὀρκίστηκε ότι με εἶνε διγί νὰ παρανοήσω, μέσος σὸν ἰσώφωμα μῖας πύρας, διγί μακρὰ ἀπ' τὸν τόπο της ἐπιθέσεως και ότι εἶνε ἀλλάξει και μερικὰ λόγια μαζί μου, πράγμα ἀ-πολύτως ψευδές.

—Πῶς;... Τὸ έκαναν αὐτὸ; Ἀλήθεια; μούγκρισε ὁ Ἰλαίρ...

—Μάλιστα, τὸ έκαναν!... Εἶπαν μιά τέτοια ἀισχρῆ ψευτιά!... Εἶνε ἡ ἀκριβῆς ἀλήθεια, αὐτὰ πὸς σὰς λέω!... Εἶνε τσοσερό!... Κι' εἶσαι, παρ' ὄλο ότι τὸ μεγαλύτερο μέρος της κοινῆς γνώ-μης στή Νέα ὎ρκρη ἴταν ὑπὲρ ἐμοῦ, δυστυχῶς καταδικάστη-κα... σὲ πέντε χρόνια φυλακή!... Οἱ ἄτιμοι εἶχαν πλέξει καλὰ τῆ ραδιοσυργία τους... Ἄλλως, μετὰ τὸν ἔνορκον ὀ-πήρхан και πολλοὶ Ἄμερικανοὶ γερμανικῆς καταγωγῆς... ὁ ὁποῖο ἐθεώρησαν εὐτυχῆ τὸν ἑαυτὸ τους, πὸς μπόρεσαν νὰ καταδικάσουν—λίγα χρόνια μετὰ τὸν πόλεμο—ἕναν Γάλλο!... Τους φανόταν ότι ἐξεδικοῦντο ἔτσι τὴν ἡττά της πατρίδος των!... Ναί, μοῦ φαίνεται πὸς ἐσαναθλέτω τῶσα μπροστὰ μου τούς αστυνομικούς, όταν ἴρθαν τότε νὰ με συλλάθουν, με τὰ πιστόλια στὰ χέρια τους!... Μοῦ φαίνεται πὸς ἀκούω ἀκόμα ἐκείνο τὸ ἀπαῖσιο «Ἐπάνω τὰ χέρια!» πὸς μοῦ φώνασαν... Και τὰ σήκωσα ψηλά, σάν νὰ ἴμουν Μεξικανὸς ληστής, ἀπ' αὐτοὺς πὸς βλέπομε στὸν κινηματογράφο!... Μοῦ πέρασαν τις χειρο-πέδες στὰ χέρια, μ' ἔψαξαν, και μόλις μὸδωσαν τὸν ἀπαιτού-μενο καιρὸ νὰ ἀποναοήσω τὸ Ροβέρτ μου!... Μοῦ βόηκαν ἕναν δικηγόρο, ἐπιθετικόν, ἐπιτήθειον, σὲ πολὺ κα-λὲς σχέσεις με τὴν Κυβέρνησι και με τὸν ἴτιμο...

Ἐξήτασε ὁ καλὸς μου δικηγόρος «κατ' ἀντιπαρά-στασι» τὸν Ἄνσελμο και τὸν Ζακινιὸλ... Τὸν ἐκ-μυθένεσε ἠθικῶς, τούς ἐξευτέλισε, τούς παρόδωσε στήν κοινῆ γνώμη σάν δυῶ ἐλειυμένους ραδιούρ-γους... Μά... δυστυχῶς... οἱ ἴποιο ἴσαν εἰς βάρος μου!... Κι' ἂν ἐκεῖνοι καταδικάστηκαν π-ρ-α-γ-μ-α-τ-ι-κ-ῶ-ς σὲ πέντε χρόνια κατέργου!...

...Ξέρετε τί θὰ πῆ «πέντε χρόνια κατέργου», σ' ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μόλις εἶνε ξεμπλέξει με τὰ τέστερα ἀπαῖσια χρόνια τού πολέμου και με τούς ἔντεκα μῆνες της ἀιχαλωσίας του σ' ἕνα γερμανικὸ στρατόπεδο αιχμαλώτων πολέμου Γάλ-λων;... Γιατὶ τὸ πολεμικὸ, τὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦ-σα, τὸ «Κασσάρ», εἶχε τορπιλλιστῆ ἀπ' τούς Γερ-

μανούς!...
 «Ο άστυνομικός αρχιφύλαξ, ό οποίος με ώδηγούσε στη φυλακή—μετά την καταδίκη μου—μόυ έπλε μέσα στο τράινο αυτά τά χαμηλόφωνα λόγια: «Θά σάς βγάλω τις χειροπέδες, άν μου δώσετε τó λόγο σας, ότι δέν θά προσπαθήσετε νά δραπέτευσετε... Ήχω πεποιθήσι άπόλυτη στό λόγο της τιμής σας!»... Ήρκίστηκε, καί μουβγάλε τις χειροπέδες!... Δοκίμασα όμως, ύστερα από λίγες ώρες, μιά πολύ δυσάρεστη περιπέτεια: Μερικοί άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοί οι περισσότεροι σέ μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει άπ' την άδική άπόφασί των δικαστών εναντίον μου, ώργάνωσαν τή δραπέτευσί μου... Καί τή στιγμή πού τó τράινο έμπαινε σιγα-σιγά σ' ένα σκετινó τούνελ με δύσκολες στροφές, οι φίλοι μου, πού έπίτηδες παραμόνευαν εκεί, πήδησαν έπάνω στό είδικό βαγόνι των καταδικών, στό έπίσω ήμουν κλεισμένος... Ήφάπλισαν τούς άστυνομικούς, τούς έδωσαν, καί με τράθηξαν νά δραπέτευσω... Μά... έγω είχα δώσει τó λόγο της τιμής μου... Τούς εχχαρίστησα δάμνηχα, ΚΙ' ΕΜΕΙΝΑ!...

... «Ω, εκείνη ή άπαίσια φυλακή... Τά βραμερά κελιά της... Οι φριχτόι συγκατάβικοί μου... Ένας άρχιδεσμοφίλας πήρε τó όνομά μου, καί... μούδωσε γιά όνομα τόν αριθμό 526131... Ύστερα με παρουσίασαν στό γενικό διευθυντή του κατέργου, έναν άνθρωπο με άταχτα μουστάκια καί με μοχθηρή φυσιογνωμία... Δέν ήξερε τίποτε άπ' την ύπόθεσί μου... Καί τραχειά προσβλητικά μου συνέστησε καλή διαγωγή στό κάτεργο, άλλοιώς... άλλοιώς!...

... Ύστερα με πήγαν στόν κουρέα, καί μου ζόρισε τó κεφάλι αύρρίζα... Ύστερα ντύθηκα τó άτιματικό κουστούμι... Στην αίθουσα της άνθρωπομετρικής, πήραν τά χαρακτηριστικά μου, με μέτρησαν, καί μου πήραν τά δακτυλικά άποτυπώματα...
 ... Παραλείπω τά μαρτύρια τά άφάνταστα, τά άπερίγραπτα μαρτύρια της ζωής μου εκεί μέσα!...

... «Άν ήμουν μόνος στόν κόμο, δέν θά μ' έμέλλε... Θά συνήθιζα εύκολα, γιατί ή φρίκη του πολέμου με είχε προπονήσει γιά τέτοια ζωή κολασμένη... Μά είχα τή γλυκειά μου Ροβέρτη, έξω... Τί θάκανε, πώς θά ζούσε, ή μικρούλα μου;... Άγωνιάσα γιά τήν τύχη της... Δέν ήξερα άν είχε καν ψωμί νά φάη!... Καί σιγά-σιγά, άλλο μαρτύριο βασανιστικό, προστέθηκε στό τάος μαρτύριά μου: Ή ζήλοτυπία!

... Ήταν τόσο ώμορφη, ή Ροβέρτη μου!... Θεέ μου!... Πόσο ώμορφη ήταν, καί πώς θά μενε έκτεθειμένη στις παληανθρωπικές της κοινωνίας, μόνη καί δίχως στήριγμα;...
 ... Έρεβα κάθε μέρα, μέσα στό κελλί μου... Άφανίζόμουν, μέσα στη σκοτεινία, στην ύγρασία, καί στόν βραμερό άέρα της άπό άγώνα, όσο σκεπτόιουν τήν άπτόμουν κάθε δευτερόλεπτο!

... Τότε, με σφιγμένες τις γροθίες μου, καί τρίζοντας τά δόντια, σκεπτόμουν ότι θά εζημέρωσα κάποτε καί γιά μένα μιά ήμέρα εύτυχίας: Ή ήμέρα πού θά μπορούσα έπιτέλους, νά στραγγαλίω τόν Άνσέλωμο καί τόν Ζακινόλλ!

... Τέλος, ύστερα άπό τρία χρόνια καί δυό μήνες, μούδωσαν χάρι... Είχα δείξει παραδειγματική διαγωγή, καί μου χάριξαν τούς ύπολοίπους είκοσιδύο μήνες!... Σ' αυτό είχε συντέλεσι πολύ κι' ό άδέχαστος δικηγόρος μου, ό οποίος δέν έπαυε ποτέ του νά ένεργή γιά μένα!...
 ... «Ω, τί ευτυχισμένη ήμέρα!... Δέν πίστευα στην τόσο μου εύτυχία!... Νόμιμα πώς όνειρεύόμουν, όταν άκουγα τις ζητωκραυγές του πλθθους, πού με περίμενε στην έξώπορτα της φυλακής γιά νά μου δείξη τή συμπάθειά του!...
 ... Χωρίς νά καταλάβω πώς, έγίνα ένοχος, μού πήραν συνεντεύξεις ή έφημερίδες, κέρδια άβηνα χρήματα, βρήθηκα κάτοχος αυτοκινήτου!...
 ... «Ω, σέ τί κατάστασηι φτώχειας, βρήκα τή λατρευτή μου Ροβέρτη!... Την είχα βοηθήσει κάτω, μερικοί άγνωστοί φίλοι άνθρωποι πρós χάριν μου, μά έπαψε ή βοήθεια κατόπιν... Κι' ή Ροβέρτη μου άναγκάστηκε νά γίνη χορευτρία, καί άπόκτησε μάλιστα καί φήμη!... Θά κέρδιζε περισσότερα χρήματα, άν έλεγε στους ήμπερσοάριους: «Ξέρετε;... Είμαι ή γυναίκα τού Σιριές, αύτου τού Γάλλου, πού καταδικάστηκε σέ

πέντε χρόνια φυλακή!... Φανταστήτε τί ποσά κολοσσαία θά της πρόσφερναν, οι διάφοροι ήμπερσοάριοι, πού έπιζητούνε τέτοιου είδους σπάνιες έντυπώσεις!... Μά δέν ήθελε νά κερδίη χρήματα, κερδοσκοπώντας με τή δυστυχία μου!... Φτώχη λοιπόν, άρρωστη, κουρασμένη, άπογοητευμένη, ζήτησε παρηγορία της άπελπισίας της σ'ά ναρκωτικά... στην κοκαίνη, στη μορφίνη, στό οινόπνευματόδη ποτά... γέ καί δηλαδή παρόμοιο με τή φριχτή αυτοκτονία!... Ώστόσο, κανένας δέν βρέθηκε ποτέ ν' άμφισβητήση την ένάρητη καί σεμνή διαγωγή της!... Έμενε πιστή κι' άφωσιωμένη όλοκληρωτικά σέ μένα... Μά τή έβρηκα με σκελετωμένο κορμί καί με πρόσωπο φατλάσματος!... Εύτυχώς τώρα ή ύγεία της βελτιώται, άν κι' άκόμη είνε ισχυή κι' έχει τόν πυρετό στα μάτια... Ή δήτησε καρδιακή παθησι της, ήταν γιά νά ξεγελαστή ό κ. Ίνέτι!...
 Ήπεκράτησε λιγούστηγη σιωπή!...
 Ο Σιριές, σκυμμένος μπροστά, με τά χέρια του μπλεγμένα, καί με τά μάτια του καρφομένα στό πάτωμα—σάν νά ξανάβλεπε ζωντανέμενος τις άναμνήσεις του αύτ—μιλούσε τώρα χαμηλόφωνα, σάν νά μιλούσε με τόν εαυτό του:

—Έφυγα μαζί της γιά τó Σάν-Φρανσίσκο... Κι' εκεί συναντήσαμε τόν κ Σιμόν Έμπερτ... Είχε σβή στην Άμερική, δχι έξ αίτιας κάποιου φίλου, πού γύριζαν στό Χόλλυγουντ—με ύπόθεσι παριμένη άπό ένα μυθιστόρημα—άλλά γιατί ήταν ύποδος της Ροβέρτης... Τή λεπτομέρεια αύτή, την άγνοει ή Άστυνομία... Ή Ροβέρτη λοιπόν, τού είχε γράψει ίκετευούνας τόν νάρθη στην Άμερική... Έκεί θά φρόντιζε—με έναν ισχυρό γνωστό του διπλωμάτη—νά έπιτύχη την ήθική άποκατάστασι μου άπέναντι της Δικαιοσύνης καί της Κοινωνίας... Έπίσης θά ένεργούσε νά καταδικαστούν οι πραγματικοί ένοχοι, έστω καί έρήμην, γιατί εκείνοι ένταμεταξύ είχαν έπιστρέψει στην Γαλλία... Ο δικηγόρος μου όμως σκέφτηκε, ότι θά ήταν συμφερότερο νά μήν άποκαλυφθί καί τού σποστοιηθί ή συγγένεια γού κ Σιμόν Έμπερτ με τή γυναίκα μου... Βεβαίως, ότι θά είχε περισσότερο κύρος έτσι, ή μεσολάθεσι του ύπέρ έμού!... Δέν θά φανίονταν σάν ένας συγγενής, ένδιαφερόμενος μόνάχα γιά τόν συγγενή του... Ήταν πού συμφέρον γιά μένα νά ασήη ένας έπίσημος Γάλλος, άγνωστος κτισμένος γιά μιά φανερή άδικία, πούγινε εις βάρος αάθου συμπατριώτου του... Καί θά διευκολυνόταν έτσι, πολύ ό ρόλος του, γιατί μιά μεγάλη μερίς της άμερικανικής κοινής γνώμης ήταν με τó μέρος μου!...
 ... Δυστυχώς, ό καλός αυτός άνθρωπος άρρώστησε μόλις ήρθε εκεί... Τόσο μακρό καί κουραστικό ταξείδι, έξάντλησε τόν γενοντικό όργανισμό του... Ή Ροβέρτη κι' έγώ τόν

μεταφέραμε σέ μιά έξοχική παραθαλασσία έπαυλι, την όποια νοίκιασαμε, καμιά δεκαριά χιλιόμετρα μακριά άπ' τó Σάν-Φρανσίσκο... Έκει, καινούργιες κρίσεις άσθματος τόν έπιασαν... Κατάλαβε πώς δέν θά ξανάβλεπε πια τή Γαλλία!

... Κι' αύτός ό ίδιος τότε σκέφτηκε, νά γυρίσω στό Παρίσι, καταδικάοντας τούς καταστροφείς μου... Γιά νά μή γνωριστώ δέ, μού πρότεινε νά πάρω την προσωπικότητα του καί τήν έμφάνισί του: Νά μεταμορφωθώ δηλαδή σ' έναν Σιμόν Έμπερτ!...
 ... Ο άγνός αύτός άνθρωπος!... Έθλεπε τή ζωή σάν ένα μυθιστόρημα... Κι' ένας ήρωας κάποιου μυθιστορημάτος του, είχε έφαρμόσει κι' αύτός τήν ίδια μέθοδο!...
 ... Με παρακάλεσε άπαιτητικά μάλιστα, νά έμφανίζωμαι στό Παρίσι με τήν άτομικότητα του!... Καί τούτο, γιατί είχε μερικές ύποθέσεις νά κανονίσω, τις όποιες θά δυσκολευόμιασε ή Ροβέρτη κι' έγώ νά τακτοποιήσομε—σάν κληρονόμοι του—μέσα σ'α πληρεξούσια καί νά μάς έφωδίαζε... Φρόντιζε πολύ γιά μάς, ό άτυχής!

... Δέν ήταν δύσκολο νά τόν άπομιμηθώ... Είχε καί χαρακτηριστικό παρουσιαστικό, κι' έγώ πάλι ήμουν πολύ δυνατός στις μεταμορφώσεις... Μού έδωσε όλα τά έγγραφα του, τó καρνε του τών «ταέκ», καί με προγύμνασε ό ίδιος ν' άπομιμηθώ τέλεια τή φωνή του, τις κινήσεις του, καί τήν ύπογραφή του...
 (Άκούθει)

—Κρατήσατε χωρίς νά θέλετε τόν όρκο σας; Έκανε ή Λουίζη ξαφνιασμένη.

φυλακής!... Καί ξεψυχούσα Ροβέρτη μου: Καί τήν σκεπτόμουν κάθε δευτερόλεπτο!

... «Ω, σέ τί κατάστασηι φτώχειας, βρήκα τή λατρευτή μου Ροβέρτη!... Την είχα βοηθήσει κάτω, μερικοί άγνωστοί φίλοι άνθρωποι πρós χάριν μου, μά έπαψε ή βοήθεια κατόπιν... Κι' ή Ροβέρτη μου άναγκάστηκε νά γίνη χορευτρία, καί άπόκτησε μάλιστα καί φήμη!... Θά κέρδιζε περισσότερα χρήματα, άν έλεγε στους ήμπερσοάριους: «Ξέρετε;... Είμαι ή γυναίκα τού Σιριές, αύτου τού Γάλλου, πού καταδικάστηκε σέ